

Sygn. akt II K 1156/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09-02- 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Lucyna Brzoskowska,

Protokolant: st.sekr.sąd. Joanna Kaszuba

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Olsztynie.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09-02-2015 r. sprawy:

B. M.,

syna W. i B. z domu P.,

urodzonego (...) w M.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 9 sierpnia 2014 roku w O. przy ul. (...) na terenie (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał przywłaszczenia powierzonych pieniędzy stanowiących utarg w łącznej kwocie 16000zł na szkodę K. P. (1),

tj. o czyn z art. 284§2k.k. w zw. z art. 12k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **B. M.** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazuje go, a na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności

II. na podstawie art. 46§1k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz pokrzywdzonego K. P. (1) w kwocie 16.000 (szesnaście tysięcy) złotych,

III. na podstawie art. 624§1k.p.k. zwalnia oskarżoną z ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa w całości.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. P. (2) prowadził stację paliw (...) przy ul. (...) w O..

W dniu 20 lipca 2014 roku K. P. (2) zatrudnił oskarżonego B. M. na stacji paliw. Oskarżony pracował na stanowisku kasjera. Do jego obowiązków należało przyjmowanie od klientów pieniędzy za zakupiony towar. Kiedy w kasie było powyżej kwoty 2000 złotych, kasjer robił z banknotów tzw. „wrzutkę” do sejfku.

W dniu 08 sierpnia 2014 roku oskarżony postanowił, że przywłaszczy pieniądze z utargu z wrzutek. W ramach planu oskarżony wziął ze sobą do pracy torbę. Oskarżony w torbie miał przygotowane ubranie, ponieważ planował nie wracać

do domu. W dniu 09 sierpnia 2014 roku oskarżony pracował na zmianie wraz z M. S. (1) i S. S. (1). Osoby te pracowały u K. P. (2) od kilku lat. M. S. (1) pracowała na kasie. S. S. (1) pracował na podjeździe. W ciągu dnia pracy oskarżony zabrał około 10 wrzutek, które miał włożyć do sejfu. Część wrzutek pochodziło z utargu M. S. (1), które oskarżony wziął od niej, idąc przy okazji, jak twierdził, do sejfu. Oskarżony wrzutki włożył do swojego plecaka, który był w szatni. Łączna kwota jaka była z wrzutek to 16.000 złotych. Oskarżony wiedział, że w tym pomieszczeniu nie ma monitoringu. Po zakończonej pracy oskarżony wziął torbę i plecak i wyszedł ze stacji. Następnie oskarżony udał się do kolegi M. S. (2). Oskarżony od niego kupił samochód marki M. (...) za kwotę 3000zł. Oskarżony powiedział M. S. (2), że pieniądze są jego. Po zakupie samochodu oskarżony pojechał do kolegi B. R. i udali się do D.. Oskarżony B. M. powiedział koledze, że pieniądze wygrał w totolotka.

W dniu 10 sierpnia 2014 roku J. S. (1) przyszedł na poranną zmianę. Sprawdził stan sejfu i stwierdził brak pieniędzy z wrzutek z dnia poprzedniego. O tym fakcie poinformował niezwłocznie właściciela K. P. (2).

W tym dniu do pracy miał przyjść oskarżony. Jednak B. M. nie pojawił się na stacji paliw.

W tym czasie oskarżony z B. R. przebywali w D. kilka dni. Potem pojechali do P.. Nocowali w hotelach. Następnie pojechali do G.. W tym mieście B. R. został. Oskarżonym pojechał do T.. Po około tygodniu czasu oskarżony wrócił do O.. Oskarżony wydał wszystkie przywłaszczone pieniądze.

/dowody: wyjaśnienia oskarżonego k.31, k.90v, zeznania świadków K. P. (2) k.2-3v, k.43v, k.90v-91, J. S. (2) k.11v-12, M. S. (3) k.13v-14v, k.91, I. R. k.17v-18v, J. S. (1) k.19v-20v, k.91, M. S. (2) k.57v, k.61v, B. R. k.64v-65, umowa o pracę k.7, oświadczenie k.9, protokół przeszukania k.26-27, protokół oględzin k.33-34, umowa sprzedaży samochodu k.39, raport kasowy k.44, protokół stwierdzenia różnicy k.45/

Oskarżony B. M. był uprzednio karany /karta karna k.32a, odpis wyroku k.49-50, k.51-52/.

Oskarżony B. M. w toku całego postępowania przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. /wyjaśnienia oskarżonego k.31, k.90v/

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego materiału dowodowego zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonego B. M. w odniesieniu do zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

Wyjaśnieniom oskarżonego należy w całości dać wiarę, gdyż są one zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie kwestionował swojego zawinienia, złożył szczere i pełne wyjaśnienia, zgodnie z ustalonym stanem faktycznym.

Potwierdzeniem wyjaśnień oskarżonego są wiarygodne zeznania świadków K. P. (2), J. S. (2), M. S. (3), I. R., J. S. (1), M. S. (2), B. R..

Świadkowie K. P. (2), J. S. (1), M. S. (3) wiarygodnie zeznali, że oskarżony był w danym okresie pracownikiem stacji paliw (...) przy ul (...) w O., że pracował przy kasie i miał dostęp do utargów, tzw. wrzutek.

Świadek M. S. (3) potwierdziła, że w dniu 9 sierpnia 2014 roku dawała oskarżonemu część swoich wrzutek, by ten włożył je do sejfu.

Świadek J. S. (1) potwierdził, że 10 sierpnia 2014 roku ujawnił brak utargu z poprzedniego dnia.

Zeznania świadków J. S. (2), I. R., M. S. (2), S. S. (2), B. R. w zasadzie nie wniosły wiele do ustaleń faktycznych, nie mniej potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego.

Sąd dał wiarę zeznaniom w/w świadków. Ich zeznania są jasne, spontaniczne, konkretne, zbieżne i stanowią uzupełnienie wyjaśnień oskarżonego.

Analiza dowodów z dokumentów prowadzi do wniosku, że zostały przeprowadzone w sposób prawidłowy, przez osoby do tego uprawnione.

Dlatego też Sąd w pełni uznał za wiarygodne wszystkie dowody zgromadzone w sprawie, albowiem uzupełniają się wzajemnie, tworząc dokładny, logiczny i spójny obraz zaistniałych zdarzeń, a podczas postępowania dowodowego nie ujawniły się też żadne okoliczności, podważające wiarygodność któregokolwiek z tych dowodów.

Oskarżony swoim zachowaniem ewidentnie uzewnętrznił cel swojego działania, sprowadzający się do woli zerwania więzi łączącej właściciela z rzeczą i włączenia jej do swojego majątku, traktowania rzeczy przez niego jak własnej oraz rozdysponowaniem jej jak własna. Oskarżony od początku zaplanował sprzeniewierzenie pieniędzy. W tym celu przygotował się i zaplanował działanie w kierunku przywłaszczenia powierzonych mu pieniędzy.

Tym samym Oskarżony B. M. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu określonego w art. 284 § 2 k.k.

Zachowanie oskarżonego zostało uzupełnione o przepis art. 12k.k., ponieważ B. M. w ciągu dnia 9 sierpnia 2014 roku w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał przypisanego mu czynu.

Wymierzona oskarżonemu B. M. w wyroku kara jest w ocenie Sądu adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia winy sprawcy – fakt, iż czyn popełniony został umyślnie i godzi w dobro chronione prawem, jakim jest cudza własność.

Jako okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę sposób działania sprawcy – zaplanowanie przywłaszczenia cudzych pieniędzy, przygotowanie się do popełnienia czynu zabronionego, uprzednia karalność.

Jako okoliczności łagodzące Sąd uznał jedynie szczere przyznanie się do popełnienia przypisanego czynu.

W ocenie Sądu kara spełni swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Zapobiegawczy sens wymierzonej kary ma bowiem na celu odstraszenie sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa, natomiast jej cel wychowawczy realizuje się poprzez kształtowanie postawy oskarżonego zarówno wobec własnego czynu, jak i czynów zabronionych w ogóle. Orzeczona kara uwzględnia również potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wzmacniając przekonanie, że żaden czyn karalny nie uchodzi bezkarnie, a wręcz przeciwnie – spotyka się ze sprawiedliwą karą.

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie, nie zachodzą przesłanki, ani szczególne okoliczności dotyczące warunków osobistych oskarżonego, które przemawiałyby za zastosowaniem wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Jak widać, pomimo uprzedniej karalności i wymierzenia przez Sądy kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, oskarżony nie wyciągnął z tego właściwych wniosków i w dalszym ciągu wykazuje lekceważenie zarówno norm prawnych jak i prawomocnych rozstrzygnięć Sądu.

Zdaniem Sądu jedynie kara bezwzględna pozbawienia wolności we właściwy sposób wpłynie na postawę B. M. w przyszłości. Jest adekwatna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu. Uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć wobec oskarżonego, a także potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł wobec sprawcy – zgodnie z wnioskiem oskarżyciela posiłkowego - obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w całości.

W ocenie Sądu sytuacja majątkowa oskarżonego B. M., nie pozwala na poniesienie przez niego kosztów procesu, dlatego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa w całości (punkt III wyroku).